

Ой, шуми-ж, моя пісне, над шумами гаю...

Дмитро Фальківський

Ой, шуми-ж, моя пісне, над шумами гаю,
Як шуміла в дитинстві колись,
Щоб акорди журливі з квітками розмаю
У вінок кучерявий сплелись.
Хай вітри загудуть у задумі глибокій,
Хай слова рознесуть по ярах
Ех, життя-ж ти злиденне, життя одиноке,
Проклену я тебе у піснях!..
Мене змалку недоля прогнала у місто,—
Пам'ятаю, як батько одвіз...
На прощання тополі заплакали листям,
Зарипів непомазаний віз.
Заридала, цілуючи, мати голосно,
Засміялись вітри у гаю...
Ой, ви сосни, журливі, задумані сосни.
Чи ви чуєте пісню мою?
Батько брови насупив, Немов з пересердя.
Перетяг конячину зі злом,—
А в мені защеміло, забилося серце,
Коли виїхав в степ за село.
Пам'ятаю: хотілося вискочить з воза,
Заховаться в похмарену даль...

Чи-ж забуду ті перші дитячі я сльози?
Чи-ж забуду дитячий той жаль?
Ну, а потім?.. А потім і сам я не знаю...
Прогули, прошуміли літа...
Своє горе сльозами не раз поливав я,
Як дощі поливають жита,
І що-дня проклинав ненажерливе місто,
Чорне-чорне, жахливе, брудне,
Все чекав, чи не сплесне, вітаючи, листям
Синій бір, як недоля засне...
Я-ж любив так село і кудлаті тополі,
Я-ж степи так широкі любив.

Мріяв все, що колись повернуся до поля;
Що колись повернуся до нив.
Не збулось. Зажурюсь, як дитинство згадаю...
Ой, минуле... минуле... вернись!
Зашуми-ж, моя пісне, над шумами гаю,
Як шуміла в дитинстві колись...